

Arrest

nr. 200 771 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2018.

Gelet op artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. THEUNISSEN *loco* advocaat R. AKTEPE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. U bent ongehuwd en u heeft vier kinderen die allen nog in Suriname verblijven. In 2003 trok u op uitnodiging van uw toenmalige vriendin 'W.' vanuit Suriname naar Nederland. U bleef vervolgens tot 2014 op illegale wijze in Nederland. U gebruikte daar de alias 'S.B.'. In de loop van 2008 leerde u uw huidige partner 'S.Wi.' kennen, met wie u sinds 20 april 2008 een koppel vormt. In 2013 zat u gedurende drie maanden een celstraf uit in Nederland, waarna u een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd en u op 16 april 2014 gerepatrieerd werd naar Suriname.

Bij terugkeer in Suriname sloot u zich aan bij de marronpartij 'BEP' (Broederschap en Eenheid in de Politiek). U schakelde zich in in de verkiezingscampagne en ging langs in de verschillende dorpen om leden te werven. Na de verkiezingen van mei 2015 kon u door toedoen van de BEP aan de slag als ambtenaar bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. U ging er aan de slag bij de verlofdienst. U werkte hier tot juli 2016. Nadat er in september of november 2015 een plaatselijke jongen door de bewakers van een goudconcessie was doodgeschoten, begon u samen met een groep gelijkgezinden te onderzoeken wat er precies aan de hand was. Er kwam aan het licht dat er door vriendjespolitiek landvergunningen werden afgeleverd aan hoge functionarissen voor gronden die eigenlijk aan binnenland-bewoners toekwamen. Bovendien kampten de binnenlandbewoners ook met andere problemen, zoals gebrekkige onderwijsvoorzieningen en ontoereikende medische zorg. Om dit aan te klagen ontstond een protestbeweging, waarbij er verschillende manifestaties werden georganiseerd in Paramaribo tegen de regering. Omdat u ook een binnenland-bewoner was, ging u met dergelijke praktijken niet akkoord en hielp u om mensen uit het binnenland te mobiliseren voor de protesten in de hoofdstad. U informeerde ook de lokale bewoners in het binnenland, die doorgaans ongeschoold waren, over wat er gaande was met hun gronden en gaf advies aan de lokale dorpschouwen om niet langer zomaar hun handtekening te plaatsen op dergelijke documenten. Op een bepaald moment werden twee vrienden van u, genaamd 'D.' en 'Je.', die samen met u actief waren, bedreigd, waarna ze besloten om Suriname te verlaten. Ze waarschuwden u dat u ook best Suriname zou verlaten. Ook uw oom Jo. zei dat het beter zou zijn indien u Suriname zou verlaten. Uzelf werd op geen enkel moment rechtstreeks bedreigd in Suriname, maar u hoorde via andere mensen waarschuwingen dat u – gezien uw rol in het mobiliseren van de binnenlandse bevolking – moest oppassen, want dat er mensen op u afgestuurd zouden worden. Sinds januari 2017 veranderde u uit voorzorg regelmatig van verblijfplaats in verschillende dorpen in het Surinaamse binnenland, en u diende een aanvraag voor een visum kort verblijf (familiebezoek) aan Frankrijk in. Op 19.01.2017 werd deze aanvraag geweigerd. Op 19 april 2017 verliet u Suriname en reisde u samen met de vader van een vriend van u, een zekere 'O.', via Nederland naar Zwitserland. U verbleef drie dagen in Zwitserland, waarna u terugkeerde naar Nederland. U vroeg er geen asiel aan. Op 8 juni 2017 verliet u Nederland en trok u samen met uw partner S.Wi. naar België. Op 19 juli 2017 legde u samen met uw partner in uw toenmalige woonplaats Ravels een verklaring van wettelijke samenwoning af, dewelke op 17 november 2017 geweigerd werd na negatief advies van het parket wegens een vermoeden van schijn-wettelijke samenwoning. Op 22 november 2017 werd u door de politie aangehouden en ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U werd vervolgens overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, van waaruit u op 1 december 2017 door toedoen van uw advocate een aanvraag tot gezinshereniging indiende, dewelke op dezelfde dag geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 27 december 2017 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U vreest bij terugkeer naar Suriname om in de problemen te geraken met de huidige machtshebbers ten gevolge van het feit dat u corruptie in het toekennen van landeigendomsvergunningen heeft aangekaart.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Surinaamse paspoort (uitgegeven op 9.06.2015 en geldig tot 9.06.2020) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Suriname op 19 april 2017 verliet en u dezelfde dag nog in Europa toekwam (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS I, p. 8). U verbleef aanvankelijk drie dagen bij een vriend in Zwitserland, waarna u naar uw partner in Nederland trok en daar tot 8 juni 2017 verbleef (CGVS I, p. 9). U diende geen asielaanvraag in bij uw aankomst in Nederland. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw partner besloten had om te verhuizen naar België – onder meer omwille van de belastingvoordelen – en hier een huis wilde kopen, kan niet worden weerhouden (CGVS I, p. 10). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Ook na uw verhuis richting België vroeg u niet op spontane wijze asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verwees hiervoor naar het feit dat u samen met uw partner een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd bij de gemeente Ravels (CGVS I, p. 10). Een dergelijke uitleg kan evenmin door het Commissariaat-generaal worden aanvaard, temeer daar het indienen van een asielaanvraag geen enkele afbreuk doet aan een dergelijke procedure. Hoewel de wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag acht dagen bedraagt, dient te worden vastgesteld dat u pas op 27 december 2017 asiel aanvroeg, nadat u sinds 22 november 2017 door de politie werd aangehouden en u diezelfde dag werd opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op een repatriëring naar uw land van herkomst. Dergelijke laattijdige asielaanvraag lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verjagen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd aangezien u het CGVS geen zicht geeft op de werkelijke duur van uw verblijf in Suriname en de wijze waarop u het land verlaten heeft. In het door u neergelegde paspoort – uitgereikt op 9 juni 2015 - zijn immers geen in- en uitreisstempels terug te vinden. U stelde in dit verband dat u nog over een oud paspoort beschikte, dat u dit had gebruikt om naar Europa te reizen en dat u dit paspoort had achtergelaten bij uw vriend 'O.' in Zwitserland (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 5-6). U gaf aan dat O. voor u een visum had geregeld, maar u wist niet te zeggen bij welke ambassade dat visum was uitgereikt (CGVS II, p. 5). Er meermaals op gewezen dat dit een belangrijk element vormt in het kader van uw asielaanvraag, slaagde u er tot op heden niet in om het paspoort in kwestie neer te leggen, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt. U legde voorts geen enkel ander (begin van) bewijs neer m.b.t. uw reis van Suriname richting Europa in april 2017 (CGVS II, p. 6). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u er evenmin in slaagde uw professionele activiteiten in Suriname aannemelijk te maken. Zo legde u geen enkel (begin van) bewijs neer van uw professionele activiteiten na uw terugkeer in Suriname (CGVS I, p. 12 en 15; CGVS II, p. 6). Hoewel u bij DVZ verklaarde dat u sinds eind 2014 bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Suriname werkte, stelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u daar begon te werken vanaf mei 2015 (Verklaring DVZ, Vraag 12; CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalde u louter uw laatste verklaring. Dit doet echter geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheid. U wist verder niet te zeggen bij welk departement van Buitenlandse Zaken u tewerkgesteld was (CGVS I, p. 11). U kende enkel uw afdeling – de Verlofafdeling – en slaagde er niet in om andere afdelingen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op te noemen (CGVS I, p. 12 en 13). U kon niets vertellen over de structuur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (CGVS I, p. 11-12). Evenmin slaagde u erin om de naam te geven van de Minister van Buitenlandse Zaken tijdens de periode dat u daar werkzaam was (CGVS I, p. 14). U kon geen enkel voorbeeld geven van een hoogwaardigheidsbekleder die, tijdens de periode dat u daar werkzaam was, een bezoek had gebracht aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken (CGVS I, p. 14-15). Het feit dat u uw professionele activiteiten in Suriname, die u beweerde gedurende een jaar en twee maanden te hebben uitgeoefend, niet aannemelijk weet te maken doet eveneens twijfels rijzen omtrent de werkelijke duur van uw verblijf aldaar.

Voorts dient gewezen te worden op verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Suriname ernstig op de helling zetten. Zo roept het de nodige vragen op dat u, wanneer u bij het invullen van de IBZ-vragenlijst op het moment van uw vasthouding (zie Vragenlijst IBZ, d.d. 22.11.2017, vraag 9) gevraagd werd of u redenen heeft waarom u niet naar uw eigen land kan terugkeren, geen enkele melding maakte van problemen in Suriname. U verwees louter naar het feit dat u al 10 jaar in een relatie verkeerde met uw vriendin S.Wi. en dit niet wenste op te geven. Het loutere feit dat u in de IBZ-vragenlijst over uw op het Commissariaat-generaal gerepte vrees niets vermeldde, ondanks dat er uitdrukkelijk werd gepeild naar de redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren, ondermijnt op fundamentele wijze deze door u beweerde vrees.

Daarnaast slaagt u er niet in om een (begin van) bewijs neer te leggen met betrekking tot uw activiteiten in het kader van de protestbeweging die in Suriname ontstond (CGVS II, p. 11 en 15). Voorts legde u vage en weinig eenduidige verklaringen af m.b.t. uw effectieve deelname aan de door u aangehaalde protestacties. Zo verklaarde u bij DVZ aanvankelijk op uitdrukkelijke wijze dat u effectief zelf deelnam aan de protestacties tegen de illegale grondpraktijken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5).

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS, toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u zelf deelnam aan die protestacties maakte u echter louter gewag van het feit dat u gewoon in de auto zat te kijken naar deze protestacties (CGVS I, p. 22). Toen u tijdens uw tweede gehoor met het CGVS opnieuw uitdrukkelijk werd gevraagd of u zelf deelnam aan die protestacties, repliceerde u aanvankelijk van niet (CGVS II, p. 9), om direct daarna te verklaren dat u 'meestal' in de auto zat omdat men u gevraagd had om niet op de voorgrond te treden. Pas nadat u vervolgens nogmaals werd gevraagd of u nu effectief deelnam aan die protestacties of niet, stelde u dat u soms wel deelnam, maar dat u enkel achteraan de manifestatie tussen de mensen liep (CGVS II, p. 9). Ook het feit dat u daarna beweerde deelgenomen te hebben aan een stille loop in november 2016 maar u niet kon antwoorden op de vraag waar precies deze loop plaatsvond (CGVS II p. 10) is op z'n minst merkwaardig. Dergelijke vage en weinig eenduidige verklaringen m.b.t. uw effectieve deelname aan de door u aangehaalde protestacties doen ernstige twijfels rijzen over uw effectieve rol en betrokkenheid bij deze protestbeweging. Daarenboven is het erg opmerkelijk dat u, niettegenstaande u aangaf één van de 'voorlopers' te zijn geweest in het kader van deze protestbeweging (CGVS II, p. 7) - u stelde immers dat u binnenlandbewoners mobiliseerde en ervoor zorgde dat deze op de manifestaties aanwezig konden zijn (CGVS II, p. 8-9) – niet op de hoogte bleek te zijn van het verdere verloop van de acties na uw laatste deelname in november 2016 (CGVS II, p. 10-11). Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de protesten tegen de regering Bouterse zich ook in de loop van 2017 in sneltempo opvolgden in Suriname (zie info Blauwe Map). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u in het binnenland verbleef en niet over een televisie beschikte (CGVS II, p. 11), is weinig aannemelijk. Als u daadwerkelijk – zoals u beweerde - één van de voorlopers' bent geweest van deze protestacties kan redelijkerwijs verwacht worden dat u het verdere verloop van deze gebeurtenissen opvolgt.

Dat er aan de door u aangehaalde vervolging geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u er geenszins in slaagde te concretiseren door wie u daadwerkelijk vervolgd wordt in Suriname. Uw verklaringen dienaangaande zijn opnieuw erg vaag en oppervlakkig, en bijgevolg weinig overtuigend. U verklaarde louter dat u meerdere malen werd gewaarschuwd door andere mensen in Suriname, dat u diende op te passen en dat men op zoek was naar u omwille van uw betrokkenheid bij het mobiliseren van binnenlandbewoners voor de protesten (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 11). U wist echter niet te concretiseren wie die personen waren die u hierover inlichtten (CGVS I, p. 22). U gaf louter aan dat het ging om 'vrienden, mensen in Suriname, plaatselijke bewoners' (CGVS I, p. 22; CGVS II, p. 11). Nogmaals gevraagd wat/wie u precies vreest bij terugkeer naar Suriname, verklaarde u problemen met hoge functionarissen te vrezen. U slaagde er echter evenmin in om deze personen bij naam te noemen (CGVS II, p. 16). Pas na lang aandringen stelde u dat u **dacht** dat u diende te vrezen voor de hoge functionaris die betrokken was bij de landconcessie in uw dorp, dewelke onder druk van de bevolking weer was ingetrokken. Ook deze persoon kon u niet bij naam noemen. U kon louter aangeven dat dat hij bekend stond als 'untouchable' (CGVS II, p. 16). Dat u bovenstaande zaken niet weet of heeft proberen te achterhalen terwijl ze deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient m.b.t. uw politieke activiteiten in Suriname voor de politieke partij 'Broederschap en Eenheid in de Politiek' (BEP) te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde in Suriname geen problemen te hebben gekend omwille van uw sympathieën of activiteiten voor de BEP.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw Surinaamse paspoort bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 februari 2018 een schending aan van *"de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast en verwijst naar de *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"* van UNHCR van januari 1992, alsook naar een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, *"Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada"*, januari 2004, blz 11 en 23-26).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing voldoende feitelijke en juridische motivering mist en dat de tegenpartij de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht schendt, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, stelt verzoeker omtrent de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig te zijn geweest, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten.

Het verzoekschrift haalt aan dat op basis van verzoeker zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, verweerder dan ook dient te erkennen dat *"verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt."*

Wat betreft de subsidiaire bescherming, betoogt verzoeker dat het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut niet volstaat. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Concluderend stelt het verzoekschrift dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft, te hebben vermeld. *"Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' loopt en had verzoeker bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen."*

Volgens verzoeker schendt verweerder de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de bestreden beslissing te hervormen, zoals bepaald in artikel 39/76 §1 van de Vreemdelingenwet, en hem:*

(a)

te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b)

zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;”.

In ondergeschikte orde wordt gevraagd *“de bestreden beslissing te vernietigen. zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76 §2 van de Vreemdelingenwet.”.*

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart Suriname te zijn ontvlucht omwille van beweerde problemen met de machtshebbers, omdat hij er de corruptie bij het toekennen van landeigendomsvergunning zou hebben aangekaart.

2.3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.3.3. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten (verzoeker gaf aan met een oud paspoort naar Europa te zijn gereisd en dat hij dit paspoort bij O. in Zwitserland had achtergelaten, gehoorverslag van het CGVS van 16 januari 2018 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 9; gehoorverslag van het CGVS van 24 januari 2018 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 5-6; verzoeker beweerde dat O. een visum voor hem had geregeld, doch kon niet aangeven door welke ambassade dit werkt uitgereikt, CGVS-verslag 2, p. 5). Bij gebrek aan enig (begin van) bewijs van zijn reis van Suriname naar Europa in april 2017 (CGVS-verslag 2, p. 6) toont verzoeker dan ook niet aan wanneer hij uit Suriname naar Europa gekomen is. Hij toont dan ook niet aan dat hij ten tijde van de gebeurtenissen waarop zijn asielaanvraag steunt, in Suriname aanwezig was. Hoe dan ook heeft verzoeker geen aanneembare verklaring voor het niet neerleggen van enige reisbescheiden.

Dit klemmt te meer nu verzoeker er niet in slaagt zijn werkzaamheden voor het ministerie van Buitenlandse Zaken in Suriname aannemelijk te maken. Zo legt hij tegenstrijdige verklaringen af over de aanvang van zijn werkzaamheden (verklaring DVZ, punt 12; CGVS-verslag 1, p. 12) en was hij niet in het minst op de hoogte van de structuur en de werking van het ministerie, noch wie op dat moment de Minister van Buitenlandse zaken was, noch bij welk departement hijzelf zou tewerkgesteld zijn (CGVS-verslag 1, p. 11-12). Ten slotte toont verzoeker zelfs het bestaan niet aan van een dienst "*verlof*" binnen het ministerie. Dergelijke vaststellingen doen slechts afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.4. Dit klemmt des te meer nu ook geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas, gezien (i) verzoeker bij het invullen van de IBZ-vragenlijst op het moment van zijn vasthouding, wanneer gevraagd werd naar de redenen waarom verzoeker niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, geen enkele melding gemaakt heeft van enige problemen in Suriname (vragenlijst IBZ van 22 november 2017, vraag 9); (ii) verzoekers betrokkenheid en rol bij de protestacties in Suriname fundamenteel wordt ondergraven door verzoekers vage, gebrekkige, tegenstrijdige en soms onverzoenbare verklaringen over zijn beweerde activiteiten in het kader van de protestbeweging in Suriname (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS-verslag 1, p. 22; CGVS-verslag 2, p. 7-11); (iii) verzoeker niet op de hoogte bleek van het verdere verloop van de protestacties na november 2016 (CGVS-verslag 2, p. 10-11), hoewel de protesten tegen de regering Bouterse zich ook in de loop van 2017 in snel tempo opvolgden in Suriname (zie krantenartikelen in administratief dossier, van 12 januari 2017, 3 april 2017, 6 april 2017, 7 april 2017). Dit getuigt slechts van een politieke desinteresse die geheel verzoekers bewering een voorloper te zijn geweest van de protestbeweging ondergraaft (CGVS-verslag 2, p. 7); (iv) verzoeker er niet in slaagde te concretiseren door wie hij daadwerkelijk vervolgd wordt in Suriname, en hij onder meer stelde dat hij niet rechtstreeks bedreigd werd, doch tips kreeg van "*mensen uit de gemeenschap*" (CGVS-verslag 1, p. 21-22; CGVS-verslag 2, p. 11), wat nietszeggend is.

2.3.5. Het door verzoeker voorgelegde paspoort bevestigt slechts zijn identiteit en Surinaamse nationaliteit, wat niet betwist wordt.

2.3.6. Verder kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker pas op 27 december 2017 een asielaanvraag indiende, terwijl hij reeds sinds 8 juni 2017 in België, en sinds 19 april 2017 in Europa, verbleef. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoekers laattijdige asielaanvraag ondergraaft aldus zijn nood aan internationale bescherming. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker sinds 22 november 2017 in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op repatriëring naar zijn land van herkomst verbleef, en hij ook daar nog meer dan een maand heeft gewacht vooraleer een asielaanvraag in te dienen. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker pas een asielaanvraag indiende om zijn nakende verwijdering *in extremis* te verhinderen.

2.3.7. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker gaat er in het verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK